

¿La fi de la banca autòctona valenciana?



Emèrit BONO

Els temps que corren són difícils. La crisi econòmica també ha afectat la banca espanyola, encara que de forma diversa. Mentre que l'estat i la banca privada han hagut d'utilitzar conjuntament, i a través del Fons de Garantia de Dipòsits, centenars de milers de milions de pessetes per a re-flotar els bancs en crisi, altres bancs han obtingut grans beneficis els darrers anys. El bo i cert és que la crisi ha afectat fonamentalment els bancs autòctons de les nacionalitats i regions. En concret, els quatre bancs valencians —el de l'Exportació, el d'Alacant, Promobanc i el Banc de València— han patit les conseqüències de la crisi. Tant, que avui difícilment podem parlar ja de banca autòctona valenciana. El Banc de l'Exportació ha estat comprat per un consorci bancari àrab (Banex); Promobanc està a punt de ser adquirit per Banco de Bilbao, i el Banc d'Alacant ha estat pràcticament absorbit per l'Exterior. Només queda el Banc de València, que passa per una situació difícil i complicada.

Després de la darrera reunió d'accionistes del Banc de València, en la qual s'aprovà la memòria de l'exercici de l'any 1983, al compte de pèrdues i guanys d'aquesta memòria es pot constatar que el resultat de l'exercici és de 1.859.399 pessetes. O siga, que els beneficis a repartir són pràcticament nuls. Al mateix temps, si analitzem en l'esmentada memòria l'estructura dels préstecs crediticis per a l'any 1983, que arriba als 76.714 milions de pessetes, ens sorprèn el pes que els deutors amb ga-

rantia real hi tenen (prop dels 9.448 milions de pessetes) i que suposa un 12,2% del total d'aquests préstecs. La banca espanyola, pel mateix concepte, només té un immobilitzat del 2,5% del total dels préstecs. També els deutors diversos a la vista són molt forts en l'estructura creditícia del Banc de València, ja que suposen 16.540 milions de pessetes. Això significa un 21,3% del total dels préstecs, quan la mitjana de la banca espanyola és d'un 11,8%. Aquest fet dóna a entendre que l'immobilitzat pel València és molt fort, amb la qual cosa queda un tant atrapat en les seues possibilitats d'expansió i negoci. D'ací, la forta remodelació que la darrera assemblea d'accionistes ha realitzat en el consell d'Administració. Si analitzem aquesta remodelació, podrem observar la penetració major, encara, del Central. Així es fa un pas més en la pèrdua d'independència del Banc de València.

La perspectiva, per tant, d'una banca autòctona valenciana s'allunya extraordinàriament, i no ens queda més que el pressimisme de constatar, una volta més, la incapacitat dels nostres grups empresarials i de negocis per a crear una banca pròpiament valenciana.

De tota manera, seria excessiu dir que el fracàs d'aquesta banca autòctona siga degut només a la incapacitat d'aquests homes de negocis. Al meu entendre, quan començà a desenvolupar-se aquesta banca —especialment en la dècada dels seixanta— ja era un poc tard, perquè els grans bancs espanyols, amb l'*statu quo* bancari creat entre els anys 1940 i 1962, havien enfortit i oligopolitzat fortament l'esmentat mercat

financer espanyol. Quan per la nova Llei de Base de la Banca Espanyola (1962) s'intentà obrir el mercat, la potència i la força de la gran banca era tal que, òbviament, la situava amb un avantatge de partida formidable. Això ha comportat que, en aparèixer la crisi en la dècada dels seixanta, els bancs que nasqueren a redós de la Llei de 1962 no hagen pogut resistir els efectes de la devallada. L'eixida de la banca autòctona ha estat l'absorció a mans d'altres bancs.

Malgrat tot, el Banc de València encara podria ser la «petita esperança» de mantenir una banca independent pròpia. Dic mantenir-la; no que aquesta esperança haja de ser una realitat. La realitat és que el Banc de València operarà només en «les tres províncies», mantindrà oficines a Madrid, Mallorca i Barcelona, i tancarà la resta de sucursals, passant-les presumiblement al Central. Fa poc, Alfonso Escámez, president d'aquest darrer banc, digué que el València no serà absorbit totalment. «Mantindrem unes relacions molt estretes, seguirem ajudant-los i aconsellant-los en allò que necessiten, però el banc mantindrà la seua total independència com ho ha fet des de l'any 1900.» Esperem que aquesta informació serà una realitat, especialment pel que fa al manteniment de la filosofia de l'any 1927, que és quan el Banc de València començà a ser pròpiament valenciana, i no la de l'any 1900, quan no tenia res a veure amb els interessos del país. ¿Serà una relliscada inconscient d'Alfonso Escámez això de l'any 1900, o més aviat un anunci del que realment faran?